

Ἡπ. 2) Διατάττω, παραγγέλλω τινά νά ἐπιστρέψῃ ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπου τὸν εἶχα ἀποστείλει λόγ. κοιν.: Ἡ κυβέρνησι ἀνακάλεσε τὸν πρεσβευτὴ-τὸν πρόξενο. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ξενοφ. Ἑλλην. 5,4,24 «οἱ ἔφοροι ἀνεκάλεσαν τὸν Σφοδρίαν καὶ ἐπαγγόν θανάτου». β) Ἐπαναφέρω λόγ. κοιν.: Ἀνακαλῶ ὅς τὴν τάξι (ἐπὶ τοῦ προέδρου πολυμελοῦς ὀργανώσεως, οἶον βουλῆς, γερουσίας, συλλόγου κττ., ὃ ὁποῖός ἐχει τὴν ἐξουσίαν νά διατάξῃ τὸν παρεκτρεπόμενον καὶ ἀποσποῦντα νά παύσῃ φερόμενος ὅπωςδῆποτε ἀπρεπῶς, ἔργων ἢ λόγων). 3) Λέγω τὰ ἐναντία τῶν ὅσων εἶπα, ἀναιρῶ τοὺς λόγους μου, ἀκυρώνω διαταγὴν ἢ παραγγελίαν ἢ λέξιν κατὰ λάθος ἢ ἀτόπως δοθεῖσαν ἢ λεχθεῖσαν λόγ. κοιν.: Ἀνακαλῶ τὴ διαταγὴν-τὴ λέξιν-τὸ λόγο κττ. Μοῦ εἶπε πῶς θὰ τὸ κάμῃ κ' ἔπειτα ἀνακάλεσε (ἐνν. τὸν λόγον του). Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Λουκιαν. Διάλ. πρὸς Ἡσίοδ. 2 «ἀνεκαλέσαντο τὴν ὑπόσχεσιν». Συνών. ἀναγυρίζω Β 3 β. 4) Ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, ἐνθυμοῦμαι Λεξ. Βλαστ. Συνών. ἀναγορεύω 1 β, ἀναθιβάλλω Β 2, ἀνιστορῶ, θυμᾶμαι.

Β) Μέσ. 1) Ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἢ ἀγίου πολλαχ.: Ἀνακαλεῖται τὸ Θεὸ καὶ τοὺς ἀγίους Λεξ. Πρω. Πηγαίνει ὅς τοῖς ἐκκλησιῇς καὶ ἀνακαλεῖται Λεξ. Δημητρ. Οὕλη μέρα ἀνικαλεῖται τὸν Θεὸ Ἰμβρ. Ν' ἀνικαλεῖται τὸν αἰ-Γιάτ' νὰ σὶ γιάτ' (νὰ σὲ κάμῃ καλὰ) αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Εὐριπ. Ἰκέτ. 626 «κεκλημένους μὲν ἀνακαλούμεθ' αὐ τοῦς». Περὶ τῆς σημ. ταύτης καὶ τῶν ἐξῆς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 9 (1913) 39 κέξ.

β) Ἐπικαλοῦμαι τὴν θεῖαν δίκην κατὰ τινος Ἡπ. κ.ά.: Ἀνακαλεῖται ὅς τοὺς δρόμους γιὰ τὸ δεῖνα. γ) Καταρῶμαι τινά Ἡπ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Γυρνᾷ ὅς τοὺς δρόμους καὶ τὸν ἀνακαλεῖται Ἡπ. Τὸν ἀνακαλεῖται ὅς τοὺς δρόμους ἀπάνου κάτου Λεξ. Δημητρ. δ) Κατηγορῶ τινά Ἡπ. Κρήτ.

2) Κραυγάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.: Μωρή, εἰδ' ἔχεις καὶ ἀνεκαλεῖσαι; Συνών. φωνάζω. 3) Κλαίω, θρηνῶ διὰ νεκρὸν Κρήτ. Κύπρ. (Ἀμμόχ. Γερμασ. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σῦρ. — ΧΠαλαῖσ. ἐνθ' ἀν. — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. 414 Πρω. Δημητρ.: Γυρίζει ὅς τοὺς δρόμους καὶ ἀνακαλεῖται Λεξ. Πρω. Εἶπασί τῃ ἰὰ τὸ ἰό τῇ πῶς ἐπέθανε καὶ ἀνεκαλεῖται ὅλη μέρα καὶ ὅλη νύχτα μέσ' ὅς τὰ λαγάδια (τῆς εἶπαν διὰ τὸν υἱὸν τῆς κτλ.) Ἀπύρανθ. Ἐκείνη ἢ ῥὰ ποῦ ἔθαψε προχτὲς τὸν γιόν τῆς οὐλημέρ' ἀνακαλεῖται (ῥὰ=γραῖα) Κύπρ. || Ἄσμ.

Ἡρτεν ὁ χρόνος βίσεκτος, τὰ ἐννεὰ παιδιὰ πεθάναν, οὐλοῦς ὅς τὸ μνήμαν ἔκλαιεν, οὐλοῦς ἀνακαλεῖτον Κύπρ. — Ποίημ.

Παρὰ νὰ παραπονηθῇς | κάλλιον νὰ μὲ ἑνεκαληθῇς νεκρὸν χαμαὶ ὅς τὴν μαύρην γῆν | νά'χω τοῦ Χάροντος πληγὴν ΧΠαλαῖσ. ἐνθ' ἀν. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Εὐριπ. Ἡρ. Μαινόμ. 717 «καὶ τὸν θανόντα γ' ἀνακαλεῖν μάτην πόσιν». Συνών. ἀναθρηνῶ, θρηνῶ, κλαίω, μοιρολογῶ.

ἀνάκαμα τό, Κύθν. Τῆν. ἀνάκανμα Κάρπ. Ρόδ. ἀνέκαμα Κάρπ. ἑνέκαμα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακαίω, παρ' ὃ καὶ ἀνακαύγω, ὅθεν τὸ ἀνάκαυμα.

1) Ἡ ἐκ νέου θέρμανσις τοῦ ψυγέντος φούρνου πρὸς τέλειον ψήσιμον τῶν ἄρτων Ρόδ. β) Συνεκδ. οἱ κλάδοι ἢ τὰ φρύγανα, διὰ τῶν ὁποίων γίνεται ἡ ἀναθέρμανσις τοῦ φούρνου Ρόδ. Συνών. ἀνακάρωμα 1, προσάναμμα, προσαψίδι. 2) Ὁ δι' ἀνακάσεως πυρὸς γινόμενος καθαρισμὸς τῆς κυψέλης Κάρπ. 3) Ἀτμόσφαιρα θερμή, καιρὸς ζεστός Κάρπ. Κύθν. Συνών. κορυφόβρασι, νεφόκαμα, συννεφόκαμα.

ἀνακαμμουρίζω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. καμμουρίζω.

1) Νεύω πρὸς τινά καμμύων τὸν ὀφθαλμόν: Φρ. Τὴν ἀνεκαμμούρισε (τῆς ἔκαμεν ἐρωτικὸν νεῦμα). Συνών. φρ. κλείνω τὸ μάτι. 2) Μέσ. συμφωνῶ: Ἀνακαμμουριστήκανε νὰ δόνε σκοτώσουνε. Συνών. συνεννοοῦμαι.

ἀνακαμνυῶ ἀμάρτ. ἀνακαμνυῶ Δ.Κρήτ. ἀνεκαμνυῶ Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. καμνυῶ.

Ἀνοίγω καὶ κλείω τοὺς ὀφθαλμούς: Ὡστὸ ν' ἀνεκαμνύσης τὰ μάθια σου ἤκαμέ το-πῆγε κ' ἤρθε κττ.

*ἀνακαμπανίζω, ἀνακαβανίζω Δ.Κρήτ. ἀνεκαβανίζω Κρήτ. (Σφακ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. καμπανίζω.

1) Ζυγίζω τι Κρήτ. (Σφακ. κ.ά.) 2) Ὑπολογίζω τὸ βάρος σώματος λαμβάνων αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας Κρήτ. (Σφακ. κ.ά.) 3) Κανονίζω τὴν κίνησιν ἀναρριπτομένου στερεοῦ σώματος, ὥστε διαγράφον τοῦτο τόξον νὰ εὕρῃ τὸν στόχον περίπου καθέτως Δ.Κρήτ.: Ἀνακαβάνισε τὴ βέτρα καὶ τοῦ ὅωκεν εἰς τὴ δρούλλα τοῦ κεφαλῆς. 4) Μέσ. ἐκτείνω τὸ σῶμα, τεντώνομαι νὰ πιάσω τι ἀπὸ ὑψηλὰ Α.Κρήτ.: Ἐνεκαβανίστηκα νὰ πιάσω ἀπὸ τὸ ῥάφι τὸ βουκ-κάλι.

*ἀνακαμπάνισμα τό, ἀνακαβάνισμα Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀνακαμπανίζω.

Ἀρσις σώματος διὰ τῶν χειρῶν πρὸς ὑπολογισμόν τοῦ βάρους του: Μὲ τ' ἀνακαβάνισμα καταλαβαίνω πόσες ὀκάδες εἶναι τ' ἄρνι.

*ἀνακαμπανιστὰ ἐπίρρ. ἀνακαβανιστὰ Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνακαμπανιστός.

Κατὰ τοιοῦτον τρόπον κινήσεως, ὥστε μετὰ τὴν διαγραφὴν τόξου νὰ ἀκολουθῇ περίπου κάθετος πτώσις: Πετᾷ τὴ βέτρα ἀνακαβανιστά.

*ἀνακαμπανιστὸς ἐπίθ. ἀνακαβανιστὸς Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀνακαμπανίζω.

Ὁ ἀναρριπτόμενος κατὰ τρόπον, ὥστε διαγράφων καμπύλην γραμμὴν νὰ πίπτῃ περίπου καθέτως, ἐπὶ στερεοῦ σώματος: Πετᾷ τοῖς πέτραις ἀνακαβανιστές. Ἀνακαβανιστὴ ἤρθεν ἡ πέτρα.

*ἀνακαμπαρδώνω, ἀνακαβαρδώνω Κύθν. Μέσ. ἀνακαβαρδώνομαι Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. καμπαρδώνω.

Προσποιοῦμαι, κάμνω τὸν γενναῖον: Τί ἀνακαβαρδώνεσαι ἔτσα; Λακων. Συνών. ἀντρειεύομαι (ἰδ. ἀντρειεύω), συνών. φρ. κάνω τὸν παλληκαρᾶ.

ἀνακάνω Δ.Κρήτ. ἀνεκάνω Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. κάνω.

Ἐπαναλαμβάνω ἐργασίαν τινά, κάμνω ἐκ δευτέρου ἐνθ' ἀν.: Φρ. Ἀνεκάνω τὸ προζύμι (ἀναζυμώνω αὐτὸ προσ-αυξάνων διὰ τῆς προσθήκης ἀλεύρου, ὥστε νὰ αὐξηθῇ κατὰ ποσότητα καὶ νὰ προκαλέσῃ τὴν ταχεῖαν ζύμωσιν τοῦ ὅλου φυράματος) Α.Κρήτ. Πβ. *ἀναδέρνω, ἀναδέύω Α 1 β, ἀναδίνω Α 5, ἀναδορώω 1, ἀνακαινίζω 2, ἀνακινῶ, ἀναμίγω, ἀναπήζω, ἀναπιάω.

ἀνακαούρα ἢ, Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. καούρα.

Δυσάρεστον αἰσθημα τοῦ φάρυγγος γεννώμενον ἀπὸ ἐρυγὴν εἴτε ἔδεσμα καὶ ποτὸν καυστικὸν ἢ ὀξύ εἴτε ἀπὸ

